

obesi iz strahu pred Madjari. Hrvatje rešijo plahega, od strahu vsega neumnega malikovavca in vojaki ga s silo vlečejo v vodo, da ga pokrsté . . . (Str. 90. sl.) Na ljubljanskem polju je premagan najhujši sovražnik, v barju je utopljen Madjar. Tu je „rojstni kraj Hrvatske“:

Iljin je danas dan, dan strijele,
a dana toga, dok je od nas živa,
nek spominja se na nj, jer danas, bračo,
obranili smo časno prava svoja,
uništili smo dušmanina krvnog,
očuvali smo rodnu svoju grudu,
sagradili smo državi temelje,
i iz te krvi, sjajeć u slobodi,
dan današnji nam Hrvatska se rodi! (Str. 106.)

vladar Zakarija Pribislavić pribeži k Hrvatom, in Tomislav mu naloži, da se vrne in izmiri s Česlavom, kateri vlada tam. Bolgarskega carja Simeona Velikega naščuva Bizant v boj proti Hrvatom. Tomislav ga premaga; Simeona zadene kap in umrje. Njegov sin Peter mora s Srbom Zakarijem vred priseči Tomislavu, da bodo živeli „mirno, složno u ljubavi Hrvati, Srbi i Bugari dični.“ (Str. 279.)

Vmes je vpletel pesnik tudi nekaj idiličnih ljubavnih prizorov. Tomislav se odpove Angelini, hčeri beneškega dožda Orsa Participata in vzame hrvaško devojko Smiljko za kraljico.

BAZILIKA V OGLEJU.

RISAL M. JAMA.

Na dolgo in široko se razpravlja vprašanje o bogoslužnem jeziku. Papeževega poslanca na prvem spletskem zboru, Lava Prenestinskega, ki zagovarja latinščino, nam predstavlja pesnik tudi kot intriganta, ki hoče z izdajavcem Kukavom izpodrinuti Tomislava. Sploh je spravil g. Miletić več liturgije na oder, nego soglašá z dramo. Poleg tega se proglašá narod kot „božanstvena sila“ (str. 147.) in Hrvatje grozé z odpadom v razkol, ako jim cerkev ne dá privilegija.

S Tomislavom postane Hrvaška središče Balkana. Srbi in Bolgari so v medsebojni borbi, katero podpira onemogli Bizant, da bi svojo slabost okrepil ob njihovi neslogi. Srbski bivši

Slog je vzvišen, poln rečenic in govorniškega nakita. Shakespearja je jako očitno posnemal pesnik v marsičem. Lopov Giacomo je smešna oseba, katera s kumom Kasićem vred spominja podobnih stranskih oseb, s katerimi poživlja Shakespeare svoje drame. Giacomo se nam pa zdi preveč vsiljen, ker ni v nobeni pravi zvezi z dejanjem. Kakor pri Shakespearju, se hitro menjavajo prizori, od njega je vzeta pesniška mera, ki se menjava s prozo, in rima ob koncu govorov. Hrvaški grb, podoban šahovskemu polju, izkuša razlagati pesnik nekoliko prisiljeno s tem, da je igral Tomislav to igro z doždom za svojo svobodo. — Gospod Miletić si želi, da bi Hrvatje to igro